

SVOBODA A PŘIKÁZÁNÍ

Jedeme, jedeme a mnozí lidé mají pocit, že životem přímo letíme po cestě do nebeského království.

Pohybujeme se tedy rychle, je nás na cestě hodně, a přesto mnoho lidí říká: nechceme zákazy a příkazy, chceme si na této cestě dělat, co chceme. Přitom bez zakáz a příkazů mnoho lidí bourá: rozchody a rozvody manželství, hádky mezi rodiči a dětmi, deprese v nemocích, závislosti na drogách a alkoholu, strach z budoucnosti, nedůvěra mezi lidmi. Přitom tomu všemu by se dalo předejít, kdyby se lidé drželi Božích příkazů.

Po silnicích a dálnicích jedeme také rychle, ale tam nám příkazy a zákazy nevdají. Nikdo se neodvážá říct, že předpisy na silnici nebude poslouchat. Nikdo neprotestuje, že je mu na silnicích brána svoboda.

Lidé za volantem se nechávají omezovat nejenom předpisy, ale i dalšími zařízeními.

Mnohý člověk nadává na křesťanství, že bere svými předpisy člověku svobodu. Přitom si kupuje do auta zařízení, které jeho svobodu rozhodování výrazně omezí.

My křesťané se modlíme k andělu strážnému a dnešní svobodný člověk si nechává vmontovat do auta elektronického anděla strážného, který ho vzbudí, když za volantem usíná.

My křesťané se učíme Desatero, aby nás umělo zabrzdit, když nám hrozí „karambol“. Dnešní svobodný člověk si montuje do auta chránič proti čelnímu nárazu. Pokud včas nezareaguje na náhlé brzdění auta před sebou, chránič to udělá za něho.

My křesťané si Boží příkazy opakujeme, abychom je nezapomněli. Dnešní svobodný člověk si montuje do auta kameru, která sleduje dopravní značky a zobrazuje je na přístrojové desce. Takto přehledně značku jen stěží.

Rozumný člověk se na cestě životem učí znát pravidla, aby projel bezpečně a neboural. Křesťan dává rád svou svobodu do rukou Božích a modlí se: „Bože, buď vůle tvá.“ Vždyť ty nejlépe víš, jak dojet do nebe.

Autor: Josef Janšta
Ilustrace: Jiří Vančura

SVĚTOVÉ setkání mládeže v Madridu

Letos se ve španělském Madridu uskuteční světové setkání mládeže s papežem Benediktem XVI. Setkání se bude konat ve dnech 16. – 21. srpna 2011.

Samotnému programu setkání budou předcházet tzv. „Dny v diecézích“, které se budou konat v různých španělských diecézích od 11. do 15. srpna 2010. Účastníci z ČR budou předprogram trávit v diecézi Tarragona, která se nachází na severovýchodním pobřeží Španělska.

Poutníkům z České republiky doporučujeme přihlásit se přes diecézní centrum mládeže nebo Sekci pro mládež ČBK. Nejjednodušší způsob přihlášení je vyplněním elektronické přihlášky na adrese: <http://ado.cz/madrid-epihlaska/>. Přihlašujte se co nejdříve!!!

Cena: 9400 Kč nebo 4900 Kč + 173 € (+ 30 € na stravu po čas předprogramu). Cena zahrnuje dopravu, „balíček poutníka“ (batoh, ubytování + strava, úrazové pojištění, MHD zdarma, volný vstup na kulturní aktivitu Festivalu mládeže, vše v průběhu programu v Madridu, kniha YouCat - katechismus pro mladé) a dar do Fondu solidarity (pro mladé z chudých zemí).

Doprava je zajištěna autobusy, se zastávkami na významných místech a pro účast na předprogramu. Odjezd bude pravděpodobně 8. 8. v odpoledních hodinách, návrat pak 22. 8. Ubytování bude ve skromných podmínkách – školy, tělocvičny, farnosti, rodiny. Nutností je spacák + karimatka! O „vigilijích

nocí“ (z 20. na 21. 8.) se bude spát pod širým nebem v areálu Cuatro vientos.

Duchovní příprava na setkání probíhá formou modlitby za setkání a modlitby nově ke svatým (sv. Fruktuosus, sv. Terezie z Avily). Více na <http://madrid2011/signaly.cz>.

Foto: wikipedia.org

Veškeré informace získáte na DCM v Ostravě (596 116 522, kl. 238; dcm@doo.cz; <http://dcm.doo.cz>), případně na oficiálním českém webu setkání: <http://madrid2011.signaly.cz>

ZKOUŠKA dospělosti

Skupina mládců si vyprávěla zážitky z osamělého pobytu v divočině. Byla to poslední část jejich zkoušky dospělosti, teď už zbývalo jen slavnostní oznámení všem členům kmene. Potom se budou účastnit shromáždění mužů, budou mít právo vyjadřovat svůj názor, starší mužové je budou brát vážně.

Už dlouho se těšili na tento den, i když věděli, že zkouška dospělosti není nic snadného, zvláště její závěrečná část. Přežít 10 dnů v pralese bez jakýchkoli pomůcek kromě velkého nože, to nedokáže každý. Téměř každý rok se stávalo, že se někdo nevrátil. Nešlo jen o jídlo nebo divoká zvířata, největším nebezpečím byl nepřátelský kmen ze severní části ostrova, který nešetřil nikoho, kdo k nim nepatřil. Dopařený příslušník jiného kmene se stal součástí jejich jídelníčku. Absolventi zkoušky dospělosti ovšem věděli, že jejich kmen se chová stejně ke všem, kdo nemají na jejich území co pohledávat.

Přišel náčelník Nuiliki. Mládeci zmlkli a povstali. Nuiliki je pozdravil a pochválil o to srdečněji, že mezi novými dospělými muži byl jeho syn. Seznámil mládence s průběhem obřadu přijetí mezi muže, který se bude konat ještě týž den večer. Pak trochu zaváhal, jako by si nebyl jist, jestli má prozradit ještě něco, co mělo být překvapením. Nakonec aspoň naznačil, že správný muž musí mít odvahu opustit domov a vydat se třeba i za moře do neznámé země, ale současně by měl mít dobré srdce. A slíbil, že noví mužové dostanou večer to nejlepší srdce.

Netušil, že už je dostali, dokonce to bylo Nejlepší srdce s velkým písmenem na začátku. 11 z 12 mládců přijalo nedávno křest z rukou otce Petra a byli poprvé u svatého přijímání. Náčelník misionáře zpočátku podporoval, protože mnoho lidí vyléčil a naučil muže i ženy kmene mnoha užitečným zlepšovákům, ale čím více si lidé otce Petra vážili, tím více pozornosti věnovali také jeho vyprávění o Bohu, který se nechal ukřižovat za zlé činy všech lidí, ale třetího dne vstal z mrtvých. To se Nuilikimu vůbec nelíbilo. Mohlo by to roznévat duchy, kterým obyvatelé ostrova od nepaměti přinášeli oběti a věřili v jejich ochranu. Náčelníkovi vadilo i to, že lidé misionáři přezdívali Muž s nejlepším srdcem. A když zjistil, že se i jeho syn nechal pokřtít, byl bez sebe vztekem. Od té chvíle misionáře považoval za svého úhlavního nepřítele.

Mladí mužové měli hlavy plné myšlenek na večerní slavnost, takže závěrečným slovům náčelníka nevěnovali pozornost. Pak ale jednoho z nich napadlo pozvat na večer také otce Petra. Nebylo to zvykem, ale snad by náčelník splnil toto přání dnešních oslavenců.

Vždyť je mezi nimi jeho syn! Ten byl také vyslán, aby to se svým otcem domluvil. Rozběhl se hned za náčelníkem a přednesl mu svou prosbu. K synovu překvapení se Nuiliki rozesmál na celé kolo, a když ho záchvat smíchu přešel, řekl synovi, že misionář na slavnosti bude, ale nikdo ho zvat nemusí, o to už se postarali jeho nejlepší pomocníci.

Posel se vrátil k ostatním a oznámil jim, jak pochopil. Mládeci chvíli přemýšleli. Padlo na ně neblahé tušení. Mají dostat nejlepší srdce. Misionáře nazývají Muž s nejlepším srdcem. Náčelník se postaral, aby se obřadu uvedení mezi dospělé muže účastnil někdo, jehož jméno před ním nikdo nesměl vyslovit. Zajišťovali to Nuilikiho pomocníci, kteří nebyli žádná jehňátka, právě naopak. Mladí mužové se pokusili najít otce Petra, ale bez úspěchu. Nikdo z kmene ho už několik dní neviděl. Zmizel, aniž by někomu řekl, kam odchází. Lidem to bylo divné, pokřtění měli strach, že padl do rukou nepřátelům nebo se stal obětí dravé zvěře. Mládeci si tedy ke zkoušce dospělosti přidali ještě jeden úkol: vypátrat, co se stalo s misionářem. Trochu zaváhali, jestli by nebylo užitečné toho nepokřtěného pro jistotu svázat a někam dočasně „uklidit“, ale když slíbil, že je nezradí a bude jim pomáhat, věřili mu.

Ukázalo se, že tušení nebylo jenom planým poplachem. Mládeci poměrně rychle vypátrali, že si náčelníkovy pomocníci vyčihali chvíli, kdy byl Petr sám, předpadli ho, omráčili a pak mu rozřezali hlavu sekyrou. A jako by to nestačilo, chtěl náčelník svou pomstu korunovat tím, že se misionář stane součástí večerní hostiny. Stejně rychle se mládenci dohodli na tom, že se obřadu nezúčastní, ale že také zabrání tomu, aby byl jejich duchovní otec sněden. A že se nevrátí do vesnice, dokud tam bude žít třeba jen jediný vyznavač kanibalizmu. Jejich spojené ruce stvrdily dohodu, která také byla neprodleně uskutečněna.

Nuiliki byl velmi překvapen, když se v určený čas nedostavil ani jeden z těch, kteří měli být uvedeni mezi dospělé muže. Když je nenašli ani jeho pomocníci, začal se zlobit.

Když zjistil, že chybí také misionářovo tělo, které mělo být připraveno ke společné konzumaci, řval vztekem.

A když se celý kmen, až na několik výjimek, postavil proti tomu, jak se náčelník zachoval k člověku, který všem ochotně, rád a vytrvale pomáhal, dostoupil jeho vztek takového stupně, že už ani řvát nedokázal. Jeho vztek však nic nezměnil na tom, že se během několika následujících let většina obyvatel stala křesťany a na ostrově Futuna zavládly úplně jiné zvyky, než jaké tam vládly odnepaměti. Nikdo z bývalých kanibalů toho nelitoval.

Autor: otec Václav Trmač
Ilustrace: Helena Filčíková

Sv. Petr Chanel (1803–1841; 28. dubna, nezávazná památka) pocházel z Francie. Stal se knězem a vstoupil do družiny Panny Marie – kongregace Maristů. Vyučoval v malém semináři, ale toužil

po misijní činnosti. Působit se mu stala Oceánie, ostrov Futuna, kde svědomitě plnil přes tři roky své poslání a nakonec byl primitivními zbraněmi zabit. Stal se prvním světce Oceánie.